

Zachariáš Drobňák, 13 rokov, Giraltoyce

List úsmevu,

milý úsmev ,ako sa máš? Píšem ti tento list, lebo sme sa už dlho nevideli. Prešli dni a mesiace a veľmi mi chýbaš. Neschovávame ťa už za rúškom.. tajomstva.. zdravia ,ani náказы.

Všetko je preč, ale ozaj všetko.

Kam si sa stratil? V akom si štáte? V akej rodine? Je ti tam dobre?

Vieš, ja som už dlho smutný. Hoci som iba malým školákom, vidím to všade okolo. Tých uponáhľaných ľudí čo sa ponáhľajú ako na pretekoch, kde chce každý dobehnúť ako prvý ,len nerozumiem prečo ,keď sa nič nevyhráva.

Vidím kamarátov čo hľadia nemo hľadia do mobilu a hrajú hru namiesto toho ,aby sme sa hrali spolu na ihrisku.

Malá krabička sa nám stala veľkým ihriskom kde si vystačím sám.

Prestali sme vnímať samotu ako problém, ale vnímame ju ako štandard .Ako deti nechceme či nepotrebujeme zdieľať čas s inými inak ako v on line a starí ľudia si želajú skupinu. Potrebujú nás vedľa seba a nie pred sebou.

Chýbaš mi v tvári mojej spolužiačky, keď sa usmiala lesk jej strojčeka na zuby prejasnil celú triedu.

Rehotali sme sa všetci ako blázni až nás bruchá boleli.

Alebo, keď sme naliali vodu na stoličku učiteľke, jaaaj to bolo úškrnov a chichotu .Ani ona sa nemračila dlho po chvíľke sa usmiala aaa dala nám písomku...

Alebo najkrajší úsmev aký poznám, úsmev mojej mami. Keď som sa učil chodiť a kýval sa so strany na stranu ako zvonček v letnom vánku, vedel som, že tam kam idem a musím dôjsť tam je MAMA.

Usmievala sa na mňa ako reklama na tu najskvelejšiu zubnú pastu, v očiach mala pohľad nedočkavého dieťaťa keď otvára vianočný darček a náruč mala otvorenú len pre mňa hoci by do nej vošiel celý svet bola len pre mňa.

A čo DNES?

Dnes v tej naručí nesie nákup, poštu ,kľúče od auta a voľnými prstami ešte pootvorí dvere. Spoza tej veľkej kopy na mňa hľadia unavené oči a úsmevu už niet .Tak kde si? Vráť sa prosím!

Chcem aby školy hučali smiechom ,aby mi predavačka podala malinovku s úsmevom, chcem v triede jasot zubných strojčekov, ihriska plné detí a nie virtuálne šťastie.

Mamu, čo má náruč iba pre mňa a úsmev, úsmev pri ktorom viem, že som jej všetko.

Možno sa hneváš že sme si ťa nevážili ,brali ako samozrejmosť a vymenili ťa za displej...už to tak nebude. Vráť sa prosím!

Všetci sa na teba tešíme budeme si ťa vzájomne zdieľať aby si nikdy neostal sám vždy budeš mať kamaráta na tvári toho druhého...